

Yüzlük Sayı

– E.Kirişçi · 23 Ekim 2019

Basketbol sahası... Üç sayı atış çizgisi üzerinde iki çocuk... Güneşin yansıdığı su birikintisine çarpıp yükselen top... Kırmızı tişörtlü alay dolu “Mehmet sektirme artık şunu potaya fırlat.” Mehmet topu bir an tutup attı. Takkk! Çemberden dönen top... Kırmızı tişörtlü topu yakalayıp parmağında çevirdi. Potaya bakmadan sırtarak gönderdi. Şakırdayan zincir file... Mehmet’in gözleri sallanan zincirlerde dans eden parıltılarla kamaştı. “On’a sıfır. Geçmiş olsun Mehmet.” Mehmet topunu aldı. “Samet altı üstü oyun.” Samet yılışık, el hareketi yaptı. “Oyun moyun.” Saha kenarına araba yanaştı. Orta yaşlı bir adam indi. Çocuklara doğru yürürken olup biteni anlamaya çalışıyordu. El salladı. “Mehmett!” Samet pişmiş kelle “Babana ağlama Mehmet.” Mehmet koltuğunun altında topu boynu bükük tel örgünün kenarından öbür tarafında babası birlikte kapıya doğru yürüdü. Adam çocuğunun durumuna üzülmüş “Geri dön, durumu değiştirelim.” Mehmet inançsız “Hiçbir yolu yok.” Adam durdu. Samet top sürüyordu. “Heyyy!” Samet durdu. “Mehmet’le iki atışa var mısın, kazanan yüzlüğü alır.” Samet başıyla onayladı. Mehmet isteksiz ayaklarını sürüye sürüye çizgi üzerinde geçti. Samet bilmiş “İlk atış benim.” Topu ellerinin arasına aldı. Başının üzerine kaldırdı. Bilekler ileri geri, ileri geri... Potaya baktı. Bir adım sağa kaydı. Fırlattı. Takkk! Çemberden dönen top... Mehmet sevinçle gülümsedi. Yerden topu almasıyla atması bir oldu. Şakırdayan zincir file... Samet’in gözleri sallanan zincirlerde dans eden parıltılarla kamaşırken babası Mehmet’in omzuna kolunu atmış sahadan çıkıyorlardı.